

ימים בגן עדן

בהשתתפות
אפרת בוימולד ורון ביטרמן

מאת עידו ריקלין
על פי הספר מאת מארק טוויין
בימוי אלדר גרויסמן גוהר
תפאורה ואביזרים רועי ואטורי
תלבושות מאיה מידר מורן
מוסיקה אמיר לקנר
עיצוב וייצור בובות גילי קוזין,
אולמר יאנה מלישב, אמירה פנקס
הדרכת הפעלת בובות שרון סילבר מרת

תיאטרון
באר-שבע

דבר המעצב. רועי ואטורי, מעצב תפאורה

הרבה לפני שהגיעו הפיקסלים לחיינו, נולד באמנות הזרם הפוינטיאליסטי. הציירים הפונטיאליסטים יצרו עולמות שלמים בנקודות של צבע. במרחק מה מהיצירה נפרש בפנינו עולם שלם עשיר בצעים, רגש, חיים ותנועה, בהתקרבות אל היצירה נגלית לפנינו מלאכת המחשבת של בניית העולם מנקודות נקודות. כבר בשלבים הראשונים של העבודה על המחזה, הבנו שאנחנו רוצים לעסוק באמנות הבריאה ובתיעוד של חיים. במקרה הזה צורת תיעודם של גבר ואישה. הוא מצייר, היא כותבת, יחד בונים בית ומקיימים משפחה - כל זה בתוך עולם שהם נבעטו לתוכו, וצריכים ליצור בו (ואותו) מחדש. כמו כל יצור אנוש, גם העולם הוא יצירת אמנות בפני עצמה. ציור השמיים והצבת גופי תאורה אשר להם חיים משלהם, הם בפועל רק אוסף של נקודות, אולם ממושבי הקהל הן מתלכדות יחד לעולם מלא צבע, רגש, חיים ותנועה.

Galit Media

מנהל ייצור ותפעול יואב מהרבני
מנהל טכני אופיר ספיר
מנהל הצגה שלמה לסרי
ע.ב.מאי עופר פלדמן, שירן יצחק
תפעול תאורה רותם אבירם
סאונד אנדריי לומנובסקי
רקוויזיטור יהודה מליסה
תסרוקות ואיפור מרינה נודל
בניית תפאורה סדנת תיאטרון
צילום מעיין קאופמן
עריכת תכניה נופר ברקול

משך זמן ההצגה שעה ועשר דקות ללא הפסקה

דבר הבמאי. אלדר גרויסמן

הצורך האנושי הבלתי פוסק בהכרה והגדרה עצמית הינו היסוד המרכזי לדעתי במחזה "ימים בגן עדן". כולנו, נשים וגברים כאחד, מרגע לידתנו ועד יום מותנו נאבקים בצורך הזה אל מול הסביבה ובעיקר מול עצמנו. אדם וחווה מוצאים עצמם בכלא המלכותי הקרוי גן עדן. בתוכו הם מגלים את הקונפליקטים המהותיים בחיננו: רגש מול שכל, חלום מול מציאות, יחיד מול חברה. הם נלחמים בקונפליקטים אלו דרך תיעוד חייהם. בעוד חווה מתעדת דרך כתיבה, אדם מוצא את דרך תיעודו באמצעות אומנות הציור. ואז מגיעים הילדים.

זו אחריות כבדה ליוצרים ולשחקנים להביא לידי ביטוי את הגבר והאישה הראשונים בהיסטוריה. לצד אנקדוטות קטנות מדיוקנם ההיסטורי והספרותי של אדם וחווה, החלטנו להתמקד בלספר את סיפורם של שני אנשים צעירים שנבעטו למקום שהם לא בחרו, ובו הם יחיו, ישמחו, יתעצבו, יאהבו, ישנאו, יצרו. בדיק כמו בחיים. והחיים, כפי שכבר למדנו ועודנו ממשיכים ללמוד, מלאים בקלישאות ובפתעות ובעיקר גדושים בבלתי צפוי.

צפייה מהנה.

המחזאי עידו ריקלין

מחזאי, במאי ומתרגם. בוגר תלמה-ילין, ו-Central School of Speech and Drama, לונדון, 1990. כתב וביים את המחזות: הלילה הקצר ביותר בשנה, אובססיה, פנטזיה (תיאטרון הספרייה), הרוזן ממונטה כריסטו, הגיבן מנוטרדם, רוחות, עפיפונים (באר-שבע). כמו-כן כתב את המחזות לילדים: אמיל והבלשים, אורה הכפולה, הכיתה המעופפת, מומו, היידי בת ההרים (מדיטק), מלכת השלג (תיאטרון ילדים באר-שבע). זוכה פרס התיאטרון הישראלי לעיבוד ובימוי "הרוזן ממונטה כריסטו" (2010).

הסופר מארק טווין

"אהבה נראית מהירה, אך היא למעשה הצמיחה האיטית ביותר בטבע. אף גבר או אישה יודעים עד כמה היא מושלמת עד שהיו יחד לפחות רבע מאה." [טווין] בעיירה פלורידה שבמיזורי, ארה"ב, ב-30 בנובמבר 1835, נולד סמואל לנגהורן קלמנס, שבעתידי נעשה לאחד הסופרים המופתיים של אמריקה - מארק טווין. בגיל 13, לאחר מות אביו, קלמנס עזב את בית הספר כדי לעבוד כשוליית מדפיס. כעבור שנתיים הוא הצטרף כמדפיס ועוזר עורך בעיתון אותו ניהל אחיו. שם הוא גילה את הכתיבה. ב-1861, בעקבות מלחמת האזרחים, קלמנס החל לעבוד ככתב למספר עיתונים בארה"ב. הוא בחר את שם העט שלו, 'מארק טווין' בגיל 17 מעבודתו הנוספת כספן מעברת נהר. משמעות השם הוא קוד לספנים למדידת עומק המים. הוא כתב סיפורים קצרים רבים, מערכונים, מאמרים, ועשרים ושמונה ספרים, ביניהם יצירות מופת בלתי נשכחות כמו: הרפתקאות תום סויר [1876], בן המלך והעני [1884], הרפתקאותיו של האקלברי פין [1885] ואחרות.

ארנסט המינגווי, בדומה לסופרים אמריקאים ידועים רבים, תיאר אותו כסופר האמריקאי האמיתי הראשון, אבי הסיפורת האמריקאית. כתיבתו מאופיינת בתיאורים ריאליסטיים, מלאי הומור ציני ומבט ביקורתי כלפי ניצול חברתי ודיכוי בקרב החברה האמריקאית, בעוד הוא כתב בתקופה בה העבדות עוד היתה טריה בזיכרונה של האומה האמריקאית. הוא נשא לאישה את אוליביה לנגדון בשנת 1870. הם הביאו לעולם ארבעה ילדים ושלושה מהם נפטרו. לאחר 34 שנות נישואים אישתו נפטרה. קטעים נבחרים מיומנו של אדם [1904] ויומנה של חווה [1906] יצאו לאור כסיפורים קצרים וניתן לקרוא אותם מכתבים של טווין לאישתו לאחר לכתה. חמש שנים לאחר פטירת אוליביה, טווין נפטר.

